

og ønsker at udtale, at den Række af Paragrafer, der ordner alle disse Forhold, er affattet med en sjælden Omhyggelighed. Jeg tror, at hvis de Herrer gaa Lovforslaget igennem, vilde de se, hvorledes der paa ethvert Punkt er taget det fornødne Hensyn til den rette Ordning for Fremtiden, og jeg har meget lidt at tilføje i saa Henseende. Der er kun et Punkt, hvorpaa der er Grund til at henlede Opmærksomheden, og det er Bygningsvæsenet. Her indeholder Lovforslaget kun den Bestemmelse, at indtil videre bliver Bygningsreglementet for Brøndshøj ved at gælde. Her er et Punkt med Hensyn til hvilket, der er god Grund til at opfordre den høje Regering til i Tide at have Opmærksomheden henvendt paa, om der ikke bør gøres noget i saa Henseende. Selv om der var Grund til at udvide Københavns Bygningslov til at gælde for Brøndshøj, ved jeg ikke, om det skulde være fyldestgørende. Der er, som vi alle vide, Mangler ved Københavns Bygningslov, og som Eksempler kan jeg nævne Bygningshøjden, Rumforholdene, Lysforholdene og Trappeforholdene. Der er forskellige Ting her, som trænge til en Fornyelse. Medens jeg nu vel ved, at det er et stort og indgribende Arbejde at ordne et saadant Forhold, naar hele Bygningsloven skal gennemgaas, maa jeg dog paa den anden Side fremhæve, at netop naar man, som her, tager store Landarealer ind og derved gør sit til, at disse Ejendomme maaske for Fremtiden kunne realiseres til stigende Priser, er det Kommunens og Regeringens Pligt at sørge for, at det, der da bygges paa disse Grunde, kommer til at opfylde de Fordringer, der maa stilles til Bygningernes Indretning i sanitær Henseende. Og særlig bør man her, hvor der dels vil komme Fabrikker og dels Bygninger for den ubemidlede Befolkning, i Tide have Opmærksomheden henvendt paa, at man gennem Bygningslovens Bestemmelser faar en fornuftig Bebyggelse gennemført i Stedet for at lade Tilfældet raade. Men saadanne bestemte Punkter vil det jo være umuligt for Tingene at tage Initiativet til, og jeg har derfor kun villet fremdrage det, fordi jeg mener, det er noget, som baade Kommunalbestyrelsen og Regeringen i Tide bør have Opmærksomheden henvendt paa.

De Herrer ville kunne forstaa, at jeg ikke kan se andet end, at naar der nu er fremkommet Ønske om, at denne Sag maa bringes til en snarlig Ordning, vil det være rigtigt at tiltræde Forslaget, som det foreligger. Jeg slutter da med at sige, at jeg

ogsaa vil anbefale, at man over for dette stærkt begrænser sig til det Omraade, som nu er givet Lovforslaget, og at man ikke derved, at man tiltræder dette, tager Hensyn til, hvorvidt man senere vil gaa videre, naar Spørgsmaal om andre større Territoriers Indlemmelse under København ligge for. Jeg anbefaler derfor Lovforslaget til Tingets Fremme.

Koch: Jeg kan i meget være enig med de Udtalelser, der nu kom fra det ærede 11te kongevalgte Medlem (H. N. Hansen) og skal ikke komme ind paa de Detailler, han rørte ved, idet jeg væsentlig har faaet den Opfattelse af Sagen, at den maa tages saa omtrent, som den er forelagt, da Lovforslaget er bygget paa en Overenskomst mellem de to Kommuner, og da væsentlige Forandringer i Enkelthederne næppe ville være at gennemføre, uden at man udsætter hele Sagen for at strande. Men det, jeg vil tillade mig at fremhæve er, at vi jo her skulle ind paa en ny Lovgivning; thi den almindelig gældende Lov om Indlemmelse af Landdistrikter under Købstæder af 17de Maj 1873 gælder ikke for København. Derfor maa denne Lov efter mit Skøn blive af en saa almindelig Karakter, at den ogsaa i alt væsentligt kommer til at gælde for de andre store Distrikter, der er Tale om senere at indlemme i København. Jeg kan forstaa, at det er forbundet med mange praktiske Vanskeligheder at faa hele denne store Sag om Indlemmelse ogsaa af Valby og Sundbyerne og andre store Distrikter ordnet paa en Gang, fordi det forudsætter meget indgaaende og vanskelige Forhandlinger mellem Kommunerne. Men jeg maa gøre opmærksom paa, at hvad man nu her vedtager, det vil i Hovedtrækkene komme til at danne Grundlaget for senere Indlemmelser i København. Spørgsmaalet bliver da i Hovedsagen dette, om der er nogen stor og særlig Anledning til paa væsentlige Punkter at afvige fra de Grundsætninger, Loven af 17de Maj 1873 giver for det øvrige Land.

Der er et Moment, den ærede sidste Taler rørte ved, som har slaaet mig, og som jeg heller ikke forstaa. Det er, hvorfor man uden videre handler med disse 6,500 Mennesker, og roligt overlader til de to Kommunalbestyrelser at blive enige om, at nu maa disse Beboere ikke længer have Lov til at leve som hidtil paa Landet, men nu skulle de ind under København. Dette gør man uden at spørge Brøndshøjs Sogns Beboere om deres Stilling til denne Ind-